

A bátor Azmun

(Amur-parti népmese)

A ki bátor, annak semmi sem állhatja útját. Tűzön-vízen keresztülhatol, csak erősebb lesz tőle. A bátor és vitéz emberre sokáig emlékeznek. Apák mesélnék róla fiaiknak.

Régen történt, amit elmondok. A nyivhek akkor még kőből készítették nyílhegyeiket. A nyivhek akkor még fából faragott horgokkal halásztak. Az Amur széles folyótorkolatának akkor még Kis Tenger volt a neve – Lja-eri.

Volt akkoriban egy falu az Amur folyó partján. Nyivhek lakták azt a falut, éldegéltek, hol jól, hol rosszul. Ha sok volt a hal, jókedvűek voltak, énekeltek, torkig jóllakhattak. Ha meg kevés, hallgatagon jártak, mohát tömtek a pipájukba, és szorosabbra rántották az övet a hasukon. Hanem egy tavasszal mi történt?

Üldögélnek a parton a legények meg férfiak, nézik a vizet, pipázgatnak, hálójukat javítgatják. Egyszer csak mit látnak: úszik valami az Amur vizén. Öt-hat fasudár, talán tíz is.

Valahol biztosan vihar döntötte ki a fákat, a megáradt víz egymás mellé sodorta őket, és úgy összetömörítette, hogy erővel se lehet elválasztani egyiket a másiktól. Föld is rakódott a rönkökre. A földet felverte a fű. Egész sziget úszik feléjük. Látják a nyivhek: faragott rúd áll azon a szigeten. Több helyütt forgácsok lengenek rajta, zizegnek a szélben. És egy piros rongy rákötözve. Leng a szélben az is.

Azt mondja az öreg Pletun:

– Utazik valaki azon az úszó szigeten. A faragott rúd szemmel verés ellen való. Azt jelenti, hogy segítséget kér.

Gyereksírást hallanak a nyivhek az úszó szigetről. Kisgyerek sír rajta hangosan.

Azt mondja Pletun:

– Gyermek úszik a szigeten. Úgy látszik, nincs senkije. Gonosz emberek ölték meg egész nemzetségét, vagy a fekete halál ragadta el őket. Az anya nem hagyja el ok nélkül gyermekét. Rátette erre a szigetre, útra küldte, jó embereket keresni.

Közeledik feléjük a sziget. A sírás egyre hangosabb.

– Már csak segítenek rajta a nyivhek! – mondja Pletun.

Hosszú köteleken fahorgokat vetettek a legények a vízbe, megakasztották a szigetet, és húzták a part felé. Látják: csakugyan egy gyermek fekszik azon, gyöngé-fehér, gömbölyűcske, fekete szeme fénylik, mint a csillag, orcája kerek, mint a telihold. A kezében nyílvesző meg evező. Nézi Pletun, és azt mondja:

– Vitéz lesz ebből a gyermekből, ha már a bölcsőben nyilat meg evezőt ragadott a kezébe. Nem fél ez majd se ellenségtől, se munkától. Fiamnak fogadom. Nevet is adok neki. Azmun legyen ezentúl a neve.

Karjukra kapták a nyivhek Azmunt, vitték Pletun házába. De hogy jártak? Ahányat léptek vele, mind nehezebb lett a gyermek a karjukon.

Azt mondják az öregnek:

– Hallod-e, Pletun, a karunkon nő a fiad! Idenézz!

– Hogyne nőne hazai földön, nemzetségbeliek karján! – felelte Pletun.

– A hazai föld erőt ad az embernek.

Alighanem jól mondta Pletun, mert mire az öreg házáig értek a fiúval a legények, csak a küszöbig tudták vinni, ott leugrott a karjukból, talpra szökent, félreállt, hogy utat adjon az idősebbeknek, aztán lépett csak be maga is a házba.

„Ejha! – gondolta az öreg, és csodálkozva nézte új fiát. – Ez a fiú jó dolgokat visz majd végbe: előbb gondol másokra, csak aztán magára.”

Odabenn Azmun leültette új apját a lócára, meghajolt előtte, és így szólt:

– Ülj le, apám. Hosszú életemben elfáradhattál. Most már pihenj.

Fogta a hálót meg az evezőt. Kiment a partra, a ladik magától csobbant bele a vízbe. Azmun beleállt a ladikba, bedobta az evezőt, s az evező munkához látott, a folyó közepére röpítette a ladikot. Úszott szépen. Azmun kivetette a hálót. Amikor kihúzta, tele volt hallal. Vitte haza, odaadta az asszonyoknak. Aznap mindenki halat evett a faluban. Azt mondta akkor új apjának Azmun:

– Kevés a hal errefelé, apám.

Azt feleli Pletun:

– Nem jó a haljárás. Nem ad halat az Amur.

– Kérni kell tőle, apám. Hogy éljenek a nyivhek hal nélkül? Azelőtt mindig kérték a halat, és táplálták az Amurt, hogy halat adjon nekik.

Elindultak hát az emberek a folyót táplálni. Sok csónakon indultak. Legjobb ruháikat öltötték fel: tarka fókabőrből, fekete kutyaszőrből varrott bundájukat. Eveztek a folyón, szépen énekeltek. Kiérték a széles Amur kellős közepé-

re. Pletun kását, szárított halat, jávorszarvas húst vitt magával. Belevetette mind az Amurba.

– Egyszerű emberek kérnek téged, küldj halat, sok jó halat, mindenféle halat! Látod, szárított kutyahúst vetünk be neked, mert nincs egyebünk. Éhezünk! Már a hátunkhoz tapad a hasunk, olyan soványak vagyunk! Segíts rajtunk, s mi se feledkezünk meg rólad!

Kivetette Azmun a hálót – sok halat húzott ki. De csak nem vidult fel.

„Egyszer vakszerencse is lehet” – mondta. Bevetette másodszor is a hálót – már kevesebb hal akadt bele. Összevonta Azmun a szemöldökét. Bevetette harmadszor is – kifogta az utolsó halat.

Akármelyik nyivh vetette be aztán a hálót, egyik sem fogott egy fia halat sem. Még csak egy apró viaszlazacot sem. Bevetette a hálót Azmun negyedszer – megint csak üresen húzta ki.

Elcsüggedtek a nyivhek. Pipára gyújtottak. „Éhen veszünk!” – sóhajtoztak.

Azmun meghagyta, hogy hordjanak össze minden halat egy hombárba, és onnan osszák szét kicsinyenként az embereknek.

Elsírta magát Pletun, azt mondta Azmunnak:

– Fiamnak fogadtalak, azt gondoltam, új életet adok neked. De hal nincs – mit eszünk ezután? Éhen veszünk valamennyien. Eredj hát utadra, fiam! Keress másfelé szerencsét. Hagyj el bennünket, s hagyd a küszöbünkön a szerencsétlenségünket!

Töprekedett Azmun. Rágyújtott apja pipájára. Három hombár megtelt volna a füsttel, amit szétpöfékelt. Gondolkodott sokáig. Végül megszólalt:

– Elmegyek Tajrnadzhhoz, a Tenger Gazdájához. Azért nem ad halat az Amur, mert a Gazda elfeledkezett a nyivhekről.

Megrettent Pletun: senki sem ment még a nyivhek közül a Tenger Gazdájához. Soha nem esett ilyesmi. Hogy szállhat le halandó ember a tenger fenekére Tajrnadzhhoz?

– Győződ-e erővel az utat? – kérdezte Azmuntól az apja. Dobbantott egyet Azmun – övig süppedt a földbe. Rácsapott öklével egy sziklára – megrepedt a szikla, forrás fakadt belőle. Hunyorított a fél szemével, elnézett egy messzi domb felé, és azt mondta:

– Annak a dombnak a tövében ül egy mókus, mogyorót tart a fogai közt, de nem tudja kettéroppantani. Segítek neki!

Azzal fogta az íját, felajzott egy nyílveesszót, és kiröpítette. Suhant a nyíl, eltalálta a mogyorót a mókus fogai közt, kettétörte anélkül, hogy a mókust csak érintette volna.

– Győzöm erővel! – mondta akkor Azmun.

Azzal útra szedelőzött. Inge alá, egy kis zacskóban, Amur menti földet kötött, magához vette a kését, az íját, a tegzet, egy kötélre kötött horgot meg egy csontlapocskát – játszani, ha elunja magát az úton. Megígérte apjának, hogy hamarosan hírt ad magáról. És meghagyta, hogy abból a halból, amit fogott, adjon mindenkinek, amíg csak vissza nem tér. Útnak indult. A tenger felé tartott. El is ért a Kis Tengerig. Látja: egy foka mereszti rá a szemét a vízből, majd megvesz éhen.

Rákiált Azmun:

– Hé, szomszéd! Messze van-e a Gazda birodalma?

– Melyik gazdát keresed?

– Tajrnadzot, a Tengeri Öreget!

– Ha a Tengerit, akkor a tengerben keresd! – feleli a foka. Továbbindult Azmun. Elért az Ohotszki-tengerig. Ott van előtte a tenger – se vége, se hoszsa. Sirályok röpdösnek fölötte, kormoránok rikoltoznak. Hatalmas hullámok hömpölyögnek. Szürke ég borul a tenger fölé, felhőkkel bevonva. Hol keresse itt a Gazdát? Hogy juthat el hozzá? Nincs, akitől megkérdezze. Körülnéz Azmun. Mitévő legyen? Felkiált a sirályoknak:

– Hé, szomszédok, jó-e a zsákmány? Mert a szegény emberek éhen vesznek!

– Micsoda zsákmány! – felelik a sirályok. – Magad is láthatod, alig tudjuk a szárnyunkat emelgetni. Rég nem láttunk halat. Hamarosan vége a nemzetiségünknek. Úgy látszik, elaludt a Tengeri Öreg, megfeledkezett a dolgáról.

Azt mondja Azmun:

– Éppen hozzá megyek. Csak azt nem tudom, szomszédok, hogyan juthatok oda.

Azt felelik a sirályok:

– Messze benn a tengerben van egy sziget. Azon a szigeten füst száll az égnek. Nem is sziget az, hanem Tajrnadz jurtájának teteje, onnan száll a füst. Mi ott nem jártunk soha, apáink sem. A vándormadaraktól hallottuk. Hogyan lehet odajutni – nem tudjuk. Kérdezd meg a delfinektől.

– Jól van – azt mondja Azmun.

Haladt tovább a tengerparton. Sokáig ment. Elfáradt nagyon. Leült a kövek közt a homokra, tenyerébe hajtotta a fejét, gondolkodott. Addig gondolkodott, míg meglepte az álom. Egyszer csak mit hall álmában? Emberek lármáznak a parton. Azmun kinyitotta a szemét... Azt látja: fiatal legények futnak versenyt a parton, birkóznak, bakot ugranak, görbe szablyákkal játszanak. A

fókák is kitódulnak csodájukra a vízből. A legények akkor neki a szablyákkal a fókáknak! Amint rácsapnak egyre, az mindjárt kinyúlik.

„Hej – gondolta Azmun –, nekem volna ilyen szablyám!” Aztán látja: rozoga ladikok hevernek a parton. Viaskodtak a legények. Szablyájukat ledobálták a homokra. Hajba kaptak – se láttak, se hallottak, kiabáltak, civakodtak. Azmun nagy ügyesen eldobta a horgos kötelét, megakasztott egy szablyát, s lassan maga felé húzta. Megpróbálta az élet az ujjával: mint a borotva! Alkalmas lesz neki éppen. A legények véget vetettek a viaskodásnak. Ki-ki fogta a szablyáját, csak egy nem találta a magáét. Sírva fakadt az a legény, sopánkodott:

– Jaj nekem! Ad most nekem a Gazda! Mit mondok most az Öregnek? Hogy állok elébe?

„Nicsak! – gondolta Azmun. – Ezek a legények ismerik az Öreget. Biztosan egy tengermélyi faluból valók.”

De csak feküdt, nem mozdult. Keresni kezdték a legények az elveszett szablyát – nem lelték. Az a legény, akiét nem találták, beszaladt az erdőbe, megnézni, hátha ott vesztette el. A többiek tengerre lökték a csónakokat, beleültek. Egy csónak maradt csak a parton. Azmun futva indult utánuk. Vízre taszította az üres csónakot, figyelte őket, merre tartanak. Azok kifelé eveztek a nyílt tengerre. Azmun is beugrott a csónakba, húzni kezdte az evezőt. Egyszer csak nézi: mi történt? Eltűntek a szeme előtt a csónakok, a legények. Csak delfinek szelik ott a hullámokat, hátuszonyuk, mint a kard áll ki a vízből, fókahús cafatok az uszonyukon. Azmun alatt akkor megrendült a csónak. Megkapaszkodott, lenézett – nem csónakban ült, hanem egy delfin hátán! Akkor eszmélt csak rá, hogy a parton nem csónakok heverték, hanem delfinbőrök. Hogy nem legények birkóztak a parton, hanem delfinek. És nem szablyák voltak azok, hanem a delfinek hegyes hátuszonyai.

„Jól van – gondolta Azmun –, egyre közelebb jutok az Öreghez!”

Úszott hát Azmun, sokáig vagy nem sokáig, azt nem mesélte el. Csak azt, hogy miközben úszott, a bajusza is kiserkedt. Egyszer csak szigetet pillantott meg maga előtt, olyanformát, mint egy kalyiba teteje. A sziget magasán egy rés, a résből füst szivárog. „Úgy látszik, itt lakik az Öreg!” – mondta Azmun magában. Azzal felajzotta az íját, és egy nyílveessőt röpített haza az apjának. A delfinek odaúsztak a szigethez, kitódultak a partra, bukfencet vetettek, újra legényekké változtak, ott volt a kezükben a sok fókahús. Az a delfin, amelyik Azmunt vitte, visszatért a tengerbe. Kardja nélkül, úgy látszik, nem térhetett haza. Azmun belefördült a tengerbe, majdnem benne veszett. Látták a legé-

nyek, ahogy ott kapálódzik a vízben, futottak, kihúzták. Amikor Azmun part-ra vergődött, a legények komoran vizsgálgatták. Azt kérdik:

– Hát te kiféle vagy? Hogy csöppentél ide?

– Mi az? Nem ismeritek meg a közületek valót? – kérdezte Azmun. – Hiszen tőletek maradtam el, amikor a szablyámat kerestem. Itt a szablyám, ni!

– Igaz, ez a te szablyád. De hogyan változtál meg ennyire?

Azt felelte Azmun:

– Ijedtemben, hogy elvesztettem a szablyámat. Még mindig nem tértem magamhoz. Megyek az Öreghez, adja vissza a régi ábrázatomat!

– Alszik most az Öreg – mondták a legények –, látod, alig szívárogoz a füst.

A legények a jurtájukba tértek, magára hagyták Azmunt. Azmun mászni kezdett felfelé a sziget dombjára. Félútig sem ért, egy kis táborhelyet vett észre. A szálláshelyen egy sereg hajadon. Elállták Azmun útját, nem engedték tovább.

– Alszik az Öreg, megparancsolta, hogy ne zavarják!

Körülvették Azmunt, kedveskedtek:

– Ne menj te Tajrnadzhhoz! Maradj itt velünk! Feleséget választasz közülünk, gyöngyéleted lesz!

A hajadonok szépek voltak, egyik szépségesebb a másiknál. Fényes volt a szemük, gyönyörű az arcuk, hajlékony a testük, ügyes a kezük. Olyan ékesek voltak, hogy azt gondolta Azmun: az ám, nem is volna bolondság feleséget választani közülük! Hanem az inge alatt megmozdult a zacskóba kötött Amur menti föld. Eszébe jutott, hogy nem menyasszonyért jött ide. De a lányok közül csak nem tudott kiszabadulni. Akkor gondolt egyet: egy marok gyöngyöt vett elő, szétszórta a földön. Ugrottak a lányok, hogy felszedjék a gyöngyöt, akkor látta Azmun, hogy nem lábuk van, hanem uszonyuk. Mert nem lányok voltak valójában, hanem fókák. Amíg a hajadonok a gyöngyöket szedegették, fölért Azmun a domb tetejére. Abba a részbe, amelyből a füst szívárgott, leeresztette a horgos kötelet. A horgot ráakasztotta a hegy tarajára, maga pedig lemászott a kötélen. Leért – éppen a Tengeri Öreg házában találta magát. Leesett a padlóra, majd' a nyakát szegte. Körülnézett, minden olyan volt, mint a nyivheknél: a lóca, a tűzhely, a falak, a gerendák, csak csupa halpikkely minden. De nem az ég látszik az ablakból, hanem a víz. Víz csobog az ablak előtt, zöld hullámok kavarnak, a hullámok tengeri növényeket ringatnak, mint különös fákat. Az ablak előtt halak úsznak el, de olyanok, amilyeneket nem venne nyivh ember a szájába: nagy fogú, nagy szálkájú szörnyetegek, inkább maguk nézik, kit kapjanak be! Az Öreg ott he-

ver a priccsen, alszik. Ősz haja szétzilálva a vánkoston. Pipa a szájában, már majdnem egészen kialudt, csak egy vékony füstszalag száll belőle felfelé, ki a kürtőn. Horkol Tajrnadz, nem hall semmit. Megérinti Azmun – nem ébred fel az Öreg, alszik tovább...

Eszébe jutott Azmunnak a csontlapocskája, elővette, fogai közé szorította, és pengetni kezdte a nyelvével. Zengett, zsongott, muzsikált az apró zeneszerszám, egyszer mintha madárka csevegett volna, másszor mintha forrásvíz csörgedezne vagy méh zöngene. Tajrnadz sohasem hallott még effélét. Ugyan mi lehet ez? Megmoccant, tápáskodott, megdörzsölte a szemét, felült, maga alá húzta a lábát. Óriás volt, mint egy szikla, az arca jóságos, bajsza csüngött, mint egy harcsáé. Bőrén gyöngyházfényben csillámlottak a pikkelyek. Öltözete tengeri növényekből szőve... Meglátta maga előtt a legényt, aki akkorácska volt hozzá képest, mint az apró viaszlazac a hatalmas tokhalhoz képest, tartott valamit a szájában, és olyan gyönyörűségesen muzsikált, hogy Tajrnadznak még a szíve is táncra perdült. Nyomban kiröppent szeméből az álom. Jóságos arcát Azmun felé fordította, hunyorított, és megkérdezte tőle:

– Milyen nemzetbéli ember vagy?

– A nyivh nép fia vagyok – felelte rá Azmun.

– A nyivhek a Szahalin szigeten laknak meg a Kis Tenger vidékén. Hogyan vetődtél ide a mi vizünkre-földünkre olyan messziről?

Elbeszélte Azmun rendre, milyen nagy bajban vannak a nyivhek, aztán mélyen meghajolt az Öreg előtt.

– Segíts a nyivheken, atyám, küldj nekik halat! Éhen vesznek a nyivhek! Engem küldtek hozzád, hogy segítségedet kérjem.

Elszégyellte magát Tajrnadz. Még el is pirult, ahogy mondta:

– Balul ütött ki ez a dolog: egy kicsit lefeküdtem szunyókálni, aztán elaludtam! Köszönöm, hogy felkeltettél!

Benyúlt Tajrnadz a priccs alá. Látja Azmun: hatalmas dézsa van az ágy alatt, telis-tele tokhallal, szibériai meg púpos lazaccal, piztráanggal. Csak úgy nyüzsög benne a töméntelen hal. A dézsa mellett egy nagy bőr hevert. Megragadta az Öreg, telerakta hallal a bőr negyedét. Aztán kinyitotta az ajtót, a halakat visszaengedte a tengerbe, s a lelkükre kötötte:

– Ússzatok az Amurba, a nyivhek vizeire! Gyorsan, gyorsan! Jó fogásuk legyen tavasszal!

– Atyám – szólalt meg Azmun –, ne sajnáld a nyivhektől a halaidat!

Elkomorodott Tajrnadz.

Azmun megijedt. „No, most végem! – gondolta. – Megharagítottam az Öreget. Baj lesz belőle!”

Eszébe jutott az apja, kihúzta magát bátran, Tajrnadz szemébe nézett. Akkor az elmosolyodott.

– Másnak nem bocsátanám meg, hogy a dolgaimba avatkozik, de neked elnézem, mert látom: nem magaddal törődsz, hanem másokkal. Legyen, ahogy akarod!

Kiengedett Tajrnadz a tengerbe még egy fél bőrre való halat.

– Ússzatok, ússzatok az Amur vizébe! Legyen belőletek jó fogás az őszre!

Meghajolt előtte Azmun.

– Köszönöm, atyám! Szegény vagyok, nem tudom mivel meghálálni jószágodat. Fogadd el legalább ezt a kis szerszámot ajándékba.

És odaadta Tajrnadznak a kis csontlemezt, azt is megmutatta, hogyan kell játszani rajta. Az Öregnek már rég fájt a foga rá, úgy megkívánta, a szemét sem tudta levenni róla! Igen megtetszett neki a kis szerszám. Megörült hát neki nagyon, mindjárt a szájába vette, fogai közé szorította, s pöngetni kezdte a nyelvével. Zengett, zsongott a zeneszerszám, hol a tengeri szél, hol a hullámverés, hol az erdőzúgás hangján, egyszer mint a madárka hajnalban, másszor ahogy az ürge fütyörész.

Játszott Tajrnadz, egészen megvidámodott. Körbetáncolta a házát. Megingott a ház, ablakai előtt felkavarodtak a hullámok, csak úgy szaggatták a vízinövényeket – vihar kerekedett a tengeren. Láttá Azmun: el is feledkezett róla a Tengeri Öreg. Odament a kürtőhöz, megragadta a kötelet, és felmászott rajta. Mászás közben véresre sebezte a tenyerét, mert amíg az Öregnél vendégeskedett, a kötelet végig benőtték a tengeri kagylók. Felért végre, körülnézett. A fókahajadonok még mindig a gyöngyszemeket keresgélték, civakodtak, osztozkodtak, elfelejtették kalyibájukat, be is nőtte a moha az ajtaját.

A parti faluban körülnézett Azmun – egy lelket se látott, csak messze a tengeren pillantotta meg a delfinek uszonyait: terelték már a halakat a Kis Tenger partjai felé, az Amur vizébe! Hogy jusson most haza? Láttá: szivárvány ível a víz felett. Egyik vége a szigetre támaszkodott, a másik a Nagy Földre. A tengeren egyre tomboltak a hullámok: Tajrnadz járta a táncot tengermélyi jurtájában. Tarajos, fehér hullámok futottak a tengeren. Felmászott Azmun a szivárványra. Nehezen kapaszkodott fel rá. Tarkára festette a szivárvány: az arcát zöldre, a kezét sárgára, vörösre a derekát, kékre a lábát. Felkapott a szivárványra, s átszaladt rajta a Nagy Földre. Szédült futtában, majd leest róla. Amikor lenézett látta, hogy csak úgy feketélik a tenger a tömérdek

haltól. Lesz már jó fogásuk a nyivheknek. A szivárvány véget ért. Leszökkent róla Azmun a földre. Látja: a tenger partján, a csónak mellett ott üldögél az a delfin-legény, akinek a szablyáját elcsente. Megismerte Azmun, és visszaadta neki a szablyát. A legény örömmel kapott utána.

– Köszönöm – hálálkodott. – Már azt hittem, sohasem láthatom meg a házamat. Nem felejttem el a jószágodat, sok halat hajtok majd az Amur vizébe. Nem haragszom rád, most már tudom, nem a magad dolgában jártál, hanem másokéban.

Azzal bukfencet vetett, és delfinné változott, szablyája hátuszonnyá, és elúszott a tengerben.

Továbbindult Azmun, elért a Nagy Tengerig. Találkozott a sirályokkal, kormoránokkal. Lekiáltottak neki:

– Hé, szomszéd! Voltál az Öregnél? – Voltam! – felelte nekik Azmun. – Ne engem nézzetek, hanem a tengert!

Vonult a temérdek hal a tengerben, csak úgy tajtékozott a víz. A sirályok leröppentek a víz színére halat fogni, szemlátomást kezdtek hízni, erősödni. Azmun folytatta útját. Elért a Kis Tengerig, már az Amur felé közeledett. Meglátta a fókát – már a végét járta. Megkérdezte a legényt:

– Jártál-e az Öregnél?

– Jártam! – felelte Azmun. – Ne engem nézz, hanem a Kis Tengert!

Tódult a sok hal a széles folyótorkolatba, csak úgy forrt tőlük a víz. Belecsobant a fóka a vízbe halászni. Hízott, gömbölyödött szemlátomást. Továbbhaladt Azmun. Hazaért végre apja falujába. Ott ültek a nyivhek a parton, már csak hálni járt beléjük a lélek, már minden mohát elpipáztak, minden halat megettek. Kilépett az öreg Pletun a háza elé, megölelte a fiát, jobbról-balról megcsókolta.

– Meglelted-e az Öreget, fiam? – kérdezte tőle. – Ne énrám nézz, apám, hanem az Amurra! – felelte Azmun.

Az Amurnak csak úgy sustorgott a vize, annyi hal csobogott benne. Belehajította Azmun a lándzsáját a falka közepébe. Megakadt a lándzsa a halraj sűrűjében, továbbúszott vele. Azt kérdezte Azmun:

– Elég-e a hal, kedves apám?

– Elég!

Felvirradt a nyivhekre a szerencse napja. Vonult a sok hal tavasszal meg ősszel.

Sok embert elfelejtettek azóta. De Azmut és kis zeneszerszámát máig is emlegetik. Valahányszor háborogni kezd a tenger, a parti sziklákat csap-

kodja a víz, és fehér sörényes hullámok szaladnak rajta, a tengeri szél sivítésében hol madárkiáltás hallatszik, hol ürge füttyögése, hol fák suhogása... A Tengeri Öreg járja ilyenkor a táncot víz alatti házában, s muzsikál magának, nehogy elaludjék.